

Стойко се изсмѣ. — Кой знае! — но както ми разправяшъ, струва ми се нѣма да се откажешъ. . . Ти пакъ ще се опиташъ и ще си строшишъ главата.

-- Не, не! — обещавахе Андреевъ.

— Дано! — смѣнка Стойко.

И като се спогледаха недовѣрчиво, отдалечиха се отъ прозореца и си легнаха за сънъ.

## XI.

Този день се привършваше вършидобата у Петъръ Габара. И по лицата на всички кжци се забелязваше празнична радостъ. Нивята бѣха дали изобилень плодъ; трудътъ се възнаграждаваше десеторно; а това радваше и обнадеждаваше онѣзи, които цѣла година сж тичали и сж се трудили. Радваха се стопанитѣ, весели бѣха ратаитѣ. И за еднитѣ и за другитѣ се готвѣше рѣдка вечеря. Въ кухнята на ратаитѣ се печеше сугарно агне на шишъ; цѣла пещъ топълъ бѣлъ хлѣбъ, нареденъ по къргове, лѣхаше приятна миризма за гладенъ човѣкъ; извадено бѣ цѣло ведро вино.

А въ кухната на стопанина, лелята подмогната отъ Койка, непревиваха кракъ да приготвятъ вечеря, че да си личи кога се харманъ завършва.

И щомъ слѣнце клюмна на залѣзъ и по хармана се проточиха сѣнкитѣ на черницитѣ, прострѣха дългъ месалъ на хармана, сложиха агнето цѣло снето отъ шиша; начупиха бѣли хлѣбове; напълниха две бѣли менчета съ вино; ратаи и работници насѣдаха за вечеря.

Петъръ Габара, по старъ навикъ, седна при работницитѣ да вземе кжшей отъ трапезата.

Той обичаше хората, които му работятъ. На края на всѣка работа пѣкъ се отплащаше съ добра вечеря и съ благодарностъ се раздѣляше на тѣхъ. И това го правѣше не отъ умисълъ, че така ще ги има и за други пжтъ: — той знаеше, че работници има винаги и на всѣкъжде, ала той чувствуваше, къмъ